

We zeggen het maar even voor de zekerheid: printen is alleen toegestaan voor persoonlijk gebruik. Het is niet supersympathiek om dit artikel te verspreiden. Sterker nog: het is verboden. Gelukkig is het heel eenvoudig om anderen een Blendle-linkje te sturen. Delen kan dus altijd!

05-01-2017

'Hoorn is kwetsbaar instrument'

KLASSIEK. Hoornist Rob van de Laar kreeg gisteren de prestigieuze Nederlandse Muziekprijs uitgereikt. De geboren en getogen Helmonder speelt op 7 januari met philharmonie zuidnederland in Muziekgebouw Eindhoven.

MARJOLIJN SENGERS

'Vier maten voor P graag, en geef de solist meer tijd om uit te spelen.' De Poolse dirigent Lukasz Borowicz heft zijn handen en tegelijk met philharmonie zuidnederland zet hoornist Rob van Laar (29) een lastige passage uit de solopartij in. De tijd wordt hem gegund, óp naar het volgende fragment dat in het samenspel nog niet lekker loopt.

Na afloop van de repetitie in Muziekgebouw Eindhoven zit hij achter een broodje kroket. „Dat hebben ze in Oostenrijk niet”, zegt hij. Dan: „Bijzonder om nu vanaf het podium naar deze zaal te kijken waar ik zelf vaak heb zitten luisteren”

De kroket wordt koud in de loop van het gesprek. Van de Laar heeft zoveel te vertellen; zijn enthousiasme is niet te stuiten. „Dat is een valkuil”, bekent hij. „Ik moet erop letten dat ik mezelf niet voorbij loop en vooral dat ik niet vergeet te genieten van alles wat er nu gebeurt.”

Muziekprijs

Van rust zal het deze weken niet komen. De toekenning van de Nederlandse Muziekprijs (de hoogste onderscheiding die het Fonds Podiumkunsten namens de minister van OCW toekent aan jonge getalenteerde musici, met illus-

tere voorgangers als Janine Jansen, Hannes Minnaar en Pieter Wispelwey) brengt een hoop reuring in zijn toch al drukke leven. Maar Rob van de Laar kan niet anders: bij muziek, en bij de hoorn in het bijzonder, ligt zijn hart.

Kwetsbaar instrument

Hij groeide op in Helmond als zoon van (stads)organist Jan van de Laar en zangpedagoge Maria Coolen en is het broertje van trompettist Ruud. Zijn eerste schreden binnen de muziek zette Van de Laar op accordeon, rond zijn 11de ging hij over op de hoorn. Hij wordt nu, twintig jaar later, genoemd om onder meer zijn 'vakmanschap en de vanzelfsprekendheid waarmee hij lange, lyrische en vloeiende lijnen in de muziek realiseert', aldus de commissie van de Nederlandse Muziekprijs.

Hij is blij met de lof, maar blijft bescheiden. „De hoorn is een moeilijk en kwetsbaar instrument dat altijd een zekere onvoorspelbaarheid heeft, hoe goed je ook bent. Als je als solohoornist niet kunt leven met het gegeven dat het soms fout gaat ('kicksen' in vakjargon, red.), kun je er beter niet aan beginnen. Dat is misschien wel de grootste overwinning op mezelf in al die jaren. Ik heb regelmatig gevochten met mijn instrument en met mijzelf. Ik heb die hoorn echt wel eens aan de wilgen willen hangen. Maar ik ben altijd weer overeind geklommen; ik ben een doordouwer en een vastbijter.”

Ik moet erop letten

dat ik mezelf

niet voorbij loop

Van zijn vader erfde hij ambitie, discipline en een hoog arbeidsethos, van zijn moeder onverschrokkenheid en een grote hoeveelheid energie. Van beiden kreeg hij nieuwsgierigheid mee en de eigenschap om voorbij scepsis te kijken.

Heeft hij ook nog iets van zichzelf? „Jazeker: passie, passie en passie", lacht Van de Laar. „En dankbaarheid dat ik dit mag doen. Dat ik zoveel mooie muziek mag spelen en mensen mag inspireren. Dat muziek mij heeft gevormd tot wie ik ben en dat ik me ondanks alles heb laten vormen."

Na de repetitie en vóór de kroket spreekt Van de Laar kort met zijn voormalige docenten Jaap van Wershoven en Peter Houben, beiden lid van de hoorngroep van philharmonie zuidnederland. Ze zijn trots op hun leerling en beamen zijn talent, zijn vloeiende spel, zijn mooie klank en zijn muzikaliteit.

Lipspanning

Eind januari wordt het rustiger voor Van de Laar. Dan is de hectiek rond de prijs, uitgereikt door de secretaris-generaal van het ministerie van OCW in Theater aan het Vrijthof in Maastrich, zo'n beetje voorbij. Eind juni pas heeft hij vier weken vakantie. „Dan doe ik niks, ga ik met mijn fiets de bergen in." Nou ja, niks, voegt hij meteen toe. „Een hoornist moet zijn embouchure (lipspanning) op peil houden. Maar dan ben ik tenminste baas over mijn eigen tijd."

Nieuwjaarsconcert door philharmonie zuidnederland o.l.v. Lukasz Borowicz en met hoornist Rob van de Laar. Zaterdag 7 januari, Muziekgebouw Eindhoven, 19.30 uur.

Info: philharmoniezuidnederland.nl

Dit stuk las je voor € 0,25 via Blendle. Viel het tegen? [Vraag je geld terug](#).

Lees je graag Eindhovens Dagblad - Eindhoven? [Neem een abonnement](#)